

Erről akartam csöndben, magyarul gondolkodni, s hogy akkor mégis mi volna ez az illúzió egy másik életről, ha ez sem itt, sem ott nem változik.

Valamit megértettem a hangosbemondó német szövegéből, de miután láttam, hogy ülnek az előre lefoglalt helyemen, angolul is rákérdeztem a kalauznál. Keressek egy szabad ülést Drezdáig, ennyit mondott, a jegyem ugyanis nem erre a vonatra szól – majd nyújtott lépésekkel a mozdony irányába indult, akárha tüntetőleg hagyná el a süllyedő hajót. Angolul köszöntem a fülkében is, ahol helyet találtam, de egy körszakállas férfi azonnal rám ripakodott, hogy miért nem magyarul mondom. Fehér nyloningjének gallérja a sötét pulóver nyaka alá volt gombolva, és egy protestáns lelkész szigorúságával vonta össze szemöldökét.

Amíg feltornásztam a bőröndömet a tartóra, azon gondolkodtam, miből jöhetett rá, hogy magyar vagyok. Nem a Tisza cipőm volt rajtam, más ruhadarabom sem volt ott-honi márkájú. Talán a kiejtésem, merengtem tovább, ez viszont a hiúságomat bántotta. Legalább azt megtudtam, hogy vágányzár miatt kell így utaznunk; Drezdából pótlóbuszokkal visznek majd át a cseh határra, ahol már a saját vonatunkra szállunk.

Elővettem a mobilomat, de mivel nem volt wifi, hogy *Viberen* írjak, az SMS-re meg sajnáltam a pénzt, nem szóltam Diának. A róla szóló nyugodt gondolkodáshoz most szükségem volt az ő sejtett nyugtalanságára. Nem is olyan régen még épp az ilyen helyzetekben küldött üzenetek oldották föl a magányomat; megváltással ért föl, ha a hiábavaló ivászzal töltött esték után az éjszakai buszon nem voltam rákényszerítve a néma önostorozásra, hanem pár gombnyomással megoszthattam a lét fölött érzett általános melankóliámat az az emberrel, akitől a vigaszt vártam. Dia szmájlikkal válaszolt, s én ilyenkor magam előtt láttam, ahogy csíkos pizsamanadrágban, felhúzott lábakkal ül az ágyán, és a valóságban is megmosolyogja éretlen rosszkedvetem. De itt a vonaton csak akkor remélhettem, hogy gondol rám, ha éppen fordítva jártam el, és megvontam tőle a híradást.

Németh Gábor Dávid

SZOBA

Behajtogattam a szoba sarkait,
hogy kisebb teret kelljen kitölteni,
mint a kétoldalú ragasztó, összetapasztok
felületeket. – Mint a kétoldalú ragasztó,
hogy tárgyként beszélhesek magamról,
távolságtartón, kegyetlenül.

A szoba külvilág általi meghatározottságát
formálhatom, végül egy hellyel azonosítom
magam. Se nem élő, se nem halott. Érinthetetlen.

KÖZELÍTŐ

Használt óvszerben lóg a hold – az éjszakával
stigmatizálva. Kínosan messze van. Te már alszol,
egymásra rakódnak a szuszogásaid jelentésrétegei.
Vajon kicserélhetjük-e egymást a sötétben?
A lábaink hegyesszöveget zárnak be, egészen
kicsit, minden nap közeledtek pár fokkal. Csak az
tetszett, hogy akarsz. Valójában, mint egy
exponenciális függvény az x tengelyen, soha nem
érhetlek el.

Nyúltam a jegyemért, amint meghallottam
a fülkeajtó tolódását, de nem a magas kalauz,
hanem egy gömbölyű nő lépett be. Annyit,
hogy a helyén ülök, még úgy is megértettem
az elnéző mosoly mögül rám zúdított német
monológból, hogy figyelmemet teljesen lekötötték
az arcán hullámzó zsírpárnák; az egymásra lógó
lebernyegegek úgy rezegtek állkapcsa mozgásától,
akár egy orángután üres po-fazacskója. A körszakállas
buzgón fordítani kezdett, miközben én már apatikusan
szedelődzködtem; a hölgy reklamálni volt,
mondta, talán nekem is meg kellene próbálnom,
ők is így jutottak ülőhelyhez.

Kabátomat a folyosó falához rögzített le-
csapható székre terítettem, mivel a bőröndöm-